Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

Poslovni broj: P-952/2023-34

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Osijeku, po sutkinji toga suda Heleni Topić Vuković, u pravnoj stvari tužiteljice Ivane Ehman iz Osijeka, M. Divalta 55, OIB: 64031730417, koja je zastupana po punomoćniku Domagoju Pejiću, odvjetniku u Osijeku, protiv tuženice ADDIKO BANK d.d. iz Zagreba, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupane po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Šavorić & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i vraćanja novčane tražbine, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 12. listopada 2026., u nazočnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i zamjenika punomoćnika tuženika, te uz javnu objavu presude, 17. studenog 2026.,

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 5140030231 60010460568/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 26.5.2006. zaključenog između tužiteljice: IVANA EHMAN (OIB: 64031730417), M. Divalta 55, Osijek, kao korisnika kredita i tuženika: ADDIKO BANK d.d. (OIB: 14036333877), Slavonske avenije 6, Zagreb (ranije: Slavonska banka d.d. Osijek, a potom: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.), koji je potvrđen od strane javnog bilježnika Tatjane Kovačev, pod broj: OU-540/06 dana 31.5.2006., u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak.

II. Nalaže se tuženiku, ADDIKO BANK d.d. (OIB: 14036333877), Slavonske avenije 6, Zagreb (ranije: Slavonska banka d.d. Osijek), da tužiteljici: IVANA EHMAN (OIB:

64031730417), M. Divalta 55, Osijek, s naslova stjecanja bez osnove, isplati iznos u visini od 738,15 EUR (sedamstotridesetosameura-petnaestcenti) zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 18. ožujka 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

"Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 2. Ugovora o kreditu broj: 5140030231 60010460568/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 26.5.2006. zaključenog između tužiteljice: IVANA EHMAN (OIB: 64031730417), M. Divalta 55, Osijek, kao korisnika kredita i tuženika: ADDIKO BANK d.d. (OIB: 14036333877), Slavonske avenije 6, Zagreb (ranije: Slavonska banka d.d. Osijek, a potom: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.), koji je potvrđen od strane javnog bilježnika Tatjane Kovačev, pod broj: OU-540/06 dana 31.5.2006., u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak.".

IV. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

" Nalaže se tuženiku, ADDIKO BANK d.d. (OIB: 14036333877), Slavonske avenije 6, Zagreb (ranije: Slavonska banka d.d. Osijek), da tužiteljici: IVANA EHMAN (OIB: 64031730417), M. Divalta 55, Osijek, s naslova stjecanja bez osnove, isplati iznos u visini od 2.238,83 EUR-a zajedno sa zateznom kamatom koja teče od 18. ožujka 2026. po stopi koja se od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. određuje u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se uređuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, te od 30. prosinca 2023. sa zateznom kamatom koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, s tim da je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, a koje kamate teku na iznos od:
2.238,83 EUR počev od 1. listopada 2015. do isplate, sve u roku od 15 dana."

V. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tužiteljica potraživala isplatu zateznih kamata koje su na iznos od 738,15 EUR-a tekle od 13. lipnja 2023. pa do 17. ožujka 2026.

VI. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d. iz Zagreba, OIB: 14036333877 da tužiteljici Ivane Ehman, OIB: 64031730417, plati trošak postupka u iznosu od 812,50 EUR-a (osamstodvanaesteura-pedesetcenti) sa zateznim kamatama tekućim od 17. studenog

2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje sa svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

VII. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troška postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je u tužbi navela da je s tuženikom (ranije: Slavonska banka d.d. Osijek, a potom: HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d.) dana 26. svibnja 2006. sklopila Ugovor o kreditu broj: 5140030231-60010460568/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine temeljem kojeg Ugovora tuženik kao kreditor daje tužiteljici kao korisniku kredita iznos od 120.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB važeće na dan isplate kredita, s trajanjem kredita do 1. kolovoza 2025. Člankom 3. predmetnog Ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB. Tijekom trajanja kredita glavnica i prvobitni mjesečni anuitet su se mijenjali uslijed izmjene-povećanja tečaja švicarskog franka. Predmetnim ugovorom ugovorena je valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da tuženik ni prije ni u vrijeme zaključenja ugovora nije tužiteljicu na jasan i valjan način informirao o svim elementima bitnim za donošenje odluke u pogledu ugovaranja odredbe o valutnoj klauzuli uz koju se veže glavnica švicarski franak, kao ni o posljedicama ugovaranja iste, tako da tužiteljica kao prosječan potrošač objektivno nije mogla ni razumjeti ni predvidjeti ekonomske posljedice tih ugovornih odredbi. Postupajući na takav netransparentan i nepošten način tuženik je povrijedio odredbe pozitivnih propisa, slijedom čega su navedene odredbe ugovora ništetne. Drugim riječima, tužiteljica od strane tuženika nikada nije bila upoznata s rizikom mogućeg nekontroliranog rasta CHF, već je štoviše CHF prezentiran kao stabilna valuta s minimalnim rizikom od rasta pa samim time i uvećanja kreditne obveze uslijed promjene tečaja. Tužiteljica je temeljem ugovorene valutne klauzule plaćala mjesečne anuitete sukladno promjeni tečaja za valutu CHF na dan dospijeća pojedinog anuiteta. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017 od 14.lipnja 2018. potvrđena je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 04. srpnja 2013. i u dijelu kojim je presuđeno kako je nepošteno ugovaranje valutne klauzule uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora potrošači od strane Banke nisu informirani o svim bitnim parametrima te su odredbe kojima je ugovorena valutna klauzula utvrđene ništetnim. Kako to navodi Trgovački sud u Zagrebu u citiranoj pravomoćnoj presudi broj P-1401/12 od 04.srpnja 2013. drastični porast CHF u kombinaciji s promjenjivom kamatnom stopom koju je Banka mijenjala jednostranom odlukom došlo je do znatne stranačke neravnoteže ugovornih strana uslijed čega je tužitelj kao potrošač bio u znatno nepovoljnijoj situaciji. Sukladno navedenim odlukama Trgovačkog suda u Zagrebu i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske nedvojbeno je kako je tuženik na štetu tužiteljice neosnovano naplatio odnosno stekao bez osnove iznos novca koji joj je dužan vratiti a koji iznos će se utvrditi financijskim

vještačenjem nakon što tuženik dostavi potrebnu dokumentaciju a sve na osnovu ništetnosti ugovornih odredbi koje uređuju valutnu klauzulu. Sukladno članku 502. c a u vezi s člankom 502.a st.1. Zakona o parničnom postupku propisano je kako su sudovi vezani utvrđenjima presude iz kolektivnog spora u pojedinačnim parnicama u kojima će se osoba na njih pozivati. Kako tuženik nije dostavio traženu dokumentaciju, a koju je isti dužan dostaviti tužiteljici kao korisniku kredita, to tužiteljica ne može postaviti specificiran tužbeni zahtjev prije nego dođe u posjed potrebnih dokumenata i prije nego li se temeljem tih dokumenata provede vještačenje po vještaku financijsko-knjigovodstvene struke.

1.1. Tijekom postupka tužiteljica je navela da na dan 30. rujna 2015. postoji potraživanje tužiteljice prema tuženiku u iznosu 2.976,98 EUR (i to iznos u visini od 2.238,83 EUR na ime preplate po osnovi tečajne razlike, te iznos u visini od 738,15 EUR s osnova nepodmirenih zateznih kamata), te da na iznos od 2.238,83 EUR-a ima pravo zahtijevati i potražuje kamate od dospijeća odnosno počev od 1. listopada 2015. do isplate, a na iznos u visini od 738,15 EUR, temeljem čl. 31. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, od dana podnošenja tužbe odnosno počev od 13. lipnja 2023. do isplate. Nadalje, tužiteljica je navela da ne bi trebalo biti sporno ni da se „konverzijom“ odnosno zaključenjem dodatka ugovora o kreditu nisu uređivala pitanja ništetnosti, niti su se rješavale posljedice ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, kako onih o valuti kredita tako i onih o promjenjivosti kamatne stope, niti se utvrđivao iznos koji bi tužiteljici pripadao s naslova ništetnosti tih odredbi, niti dodatak predstavlja zaključenje „nagodbe“ u pogledu iznosa koji bi tuženik s naslova ništetnosti bio u obvezi vratiti tužiteljici, a niti dodatak sadrži bilo kakvo odricanje tužiteljice od zahtjeva za potpunim obeštećenjem temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu. Drugim riječima, ni iz jedne odredbe dodatka ugovora o kreditu ne proizlazi da tužiteljica prema tuženiku, a s naslova svog prava na povrat plaćenog temeljem ništetnih ugovornih odredbi, nema nikakvih daljnjih potraživanja, te je tužiteljica tijekom postupka a nakon provedenog vještačenja uredila tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani u cijelosti, kao i da je tužba neuredna i da su nedokazane činjenične tvrdnje. Nadalje, tuženik je isticao prigovor zastare te je naveo da se primjenjuje se zastarni rok sukladno članku 226. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15) koji navodi da takve tražbine zastarijevaju za tri godine od dospjelosti svakoga pojedinog davanja. Isto tako, tuženik je naveo da se tužitelj ne može pozivati niti na učinak koji po mišljenju VSRH tužba u kolektivnom sporu „Potrošač“ ima na tijek i prekid zastare. VSRH je presudom i rješenjem broj Rev 2245/17-2 (pogrešno) zaključio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te da je zastara počela teći tek od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu, posl br. 1401/2012, odnosno od 13. lipnja 2014. Premda je spomenutu presudu i rješenje VSRH potvrdio i Ustavni sud svojom odlukom broj U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020., ipak se na ovaj parnični postupak te presude ne odnose, kao niti bilo koja druga utvrđenja iz parnice „Potrošač“. Odnosno, tuženik smatra da pokretanje postupka iz tzv. kolektivne tužbe „Potrošač“ kao i odluke donesene povodom takve tužbe nemaju nikakvog utjecaja niti na tijek zastare u ovom konkretnom predmetu. Navedeno je Ustavni sud potvrdio i odlukom pos. br.: USRH U-III 2233/2019 od dana 10. lipnja 2020. Nadalje, ni samo podnošenje tzv. kolektivne tužbe „Potrošač“ ne dovodi do prekida zastare sukladno odredbi čl. 241. ZOO-a s obzirom da u postupku

pokrenutom od strane Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača „Potrošač“, tužitelj nije bio stranka u postupku, niti se u predmetnom postupku utvrđivala, osiguravala ili ostvarivala tražbina tužitelja. Tuženik je isticao da je tužitelj prije podnošenja tužbe pristao na konverziju kredita ugovorenog s tuženikom s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 102/15, dalje u tekstu: „ZID ZPK/15“) te je sklopio Aneks uz Ugovor o kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita u CHF u kredit u EUR (dalje u tekstu: „Aneks“). Što se tiče instituta stjecanja bez osnove, čak i u slučaju zaključka da su određene odredbe Ugovora o kreditu prije konverzije bile ništetne, pravna osnova naknadno je stvorena intervencijom zakonodavca – ZID ZPK/15. U ovom slučaju, a zbog činjenice da je Ugovor o kreditu konvertiran, nisu ispunjene osnovne pretpostavke za osnovanost zahtjeva za povrat stečenog bez osnove. Iz navedenog proizlazi, a suprotno navodima iz tužbe, da tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka, a u svakom slučaju nema pravo na bilo kakvu daljnju isplatu budući da su svi iznosi koje potražuje ovom tužbom već uračunati u provedenu konverziju temeljem odredbi ZID ZPK NN 102/15. Naime, ZID ZPK NN 102/15 propisuje obvezu tuženika da omogući potrošaču s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF (dalje u tekstu: „CHF kredit“) konverziju takvog kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je kredit denominiran, na način da se položaj potrošača s CHF kreditom izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR (dalje u tekstu „EUR kredit“). U tom smislu, tuženik ističe da je sklapanjem Aneksa došlo do promjene valute kredita iz CHF u EUR i do promjene kamatne stope. Samim time otpala je i osnova potraživanja navodne preplate CHF kredita na koju se tužitelj poziva, kako je to prepoznala i sudska praksa: „…iz naprijed navedenih odredaba ZPK i sadržaja predmetnog dodatka ugovora o kreditu proizlazi da su stranke sklapanjem navedenog dodatka ugovoru u cijelosti postupile sukladno odredbama glave IV.a ZPK, čime je došlo ne samo do promjene valute kredita iz CHF u EUR kako to ističe tužitelj na ročištu 20. svibnja 2016. godine, već i do promjene kamatne stope, do utvrđenja preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR, utvrđenja preplate i sporazuma o načinu korištenja preplate, kako to osnovano ističe tuženik.“. Samim potpisom Aneksa od strane tužitelja kreditni ugovorni odnos između parničnih stranaka u cijelosti je izmijenjen, jer su dakle kao što je već rečeno izmijenjeni i valuta obveze, kamatna stopa kao i iznos preostale neotplaćene glavnice odnosno sklapanjem Aneksa u cijelosti su prestale obveze parničnih stranaka iz Ugovora o kreditu. Zbog činjenice da je u konkretnom slučaju provedena konverzija ne postoje niti pretpostavki za primjenu odredbi ZOO o stjecanju bez osnove. Sukladno članku 1111. stavku 1. ZOO-a, isti dolazi u obzir isključivo kada prijelaz imovine neke osobe u imovinu druge osobe nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu. Ako bi sud na prijedlog tužitelja, usprkos obrazloženju o neosnovanosti tužbe zbog provedene konverzije temeljem Zakona o potrošačkom kreditiranju odredio financijsko vještačenje na okolnost visine tužbenog zahtjeva, tuženik se tome protivi i opreza radi dostavlja isprave o provedenoj konverziji. U tom slučaju vještak bi trebao utvrditi je li tuženik za iznos koji tužitelj potražuje tužbom već umanjio obvezu tužitelja po konvertiranom kreditu. Tuženik ističe kako materijalni propis koji određuje koje su odredbe u potrošačkim ugovorima ništetne jest Zakon o zaštiti potrošača osobito čl. 96., 99. i 102.. Međutim, sukladno odredbi čl. 99. ZZP nije se dopušteno uopće upuštati u ocjenjivanje poštenja odnosno valjanosti odredbi o predmetu i cijeni kao što je odredba Ugovora o kreditu koja se odnosi na valutnu klauzulu ako su takve odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Slijedom

navedenog, tuženik ističe kako je odredba Ugovora o kredit koja uređuje valutnu klauzulu lako uočljiva jer je ispisana velikim slovima u Ugovoru o kreditu. U navedenoj odredbi je na jasan i lako razumljiv način ugovoreno da tuženik odobrava tužitelju kredit u s u kunskoj prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita. Dakle, kao što je vidljivo iz naprijed navedenog odredbe Ugovora o kreditu u kojima je sadržana valutna klauzula su odredbe ugovora o predmetu ugovora i cijeni te su iste jasne, lako razumljive i lako uočljive. Slijedom navedenog, nije dopušteno ocjenjivati poštenost spornih odredbi sukladno odredbi čl. 99. ZZP. Da je valutna klauzula ugovorna odredba o predmetu ugovora i cijeni koja ne podliježe testu poštenja potvrdio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl.br. Revt-249/14 od 9. travnja 2015. godine (str.17.), i isto proizlazi i iz odluke Suda Europske unije u presudi posl. br. C-186/16 od 20. rujna 2017., pa tuženik smatra da se navedena odredba ne može se smatrati nepoštenom ako je jasno i razumljivo sastavljena. Stoga da su paušalni navodi tužitelja kako je tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje odluke u svezi zaključenja Ugovora o kreditu. Osim toga, u korist tuženika je, a radi osiguranja potraživanja iz Ugovora o kreditu, tužitelj izdao instrumente osiguranja pa je stoga za očekivati da je tužitelj pri sklapanju ugovora uložio viši stupanj pažnje od uobičajenog (svakako je to bio dužan učiniti), pogotovo imajući u vidu da je Ugovor o kreditu ujedno solemniziran i strankama rastumačen kod javnog bilježnika. Nadalje, tuženik je naveo da je prije i u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu poduzeo sve mjere koje su bile u njegovoj mogućnosti kako bi informirao potrošače pa tako i tužitelja o rizicima sklapanja Ugovora o kreditu u valutnoj klauzuli švicarski franak. Dakle, tužitelj je u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu usprkos svim informacijama kojima je raspolagao o valuti švicarski franak, slobodnom voljom pristao da mu se glavnica veže za valutu švicarski franak. Tuženik ističe kako bi usvajanjem ovakvog tužbenog zahtjeva, kojim se tužitelja stavlja u poziciju kao da je sklopio ugovor o kreditu bez valutne klauzule s fiksnom kamatnom stopom i to onom koja je vrijedila za kredite s valutnom klauzulom u CHF, sud postupio protivno načelu pravičnosti i to osobito naspram svih onih potrošača koji su s bankama sklapali kredite s fiksnom kamatnom stopom, odnosno s valutnom klauzulom u EUR, kao i onih potrošača koji su svoje CHF kredite konvertirali u kredite s valutnom klauzulom u EUR. Nadalje, tuženik također predlaže da vještak, u slučaju da sud odredi vještačenje po početnom tečaju, uzme u obzir i iznose koje je tužitelj manje plaćao u razdoblju kada je tečaj bio niži od početnog te ih oduzme od ukupnog zbroja. Tužitelj se poziva na odredbe ZOO koje uređuju pravni institut stjecanja bez osnove. Ipak, tužitelj pogrešno traži da sud naloži tuženiku da mu isplati i zakonske zatezne kamate koje se obračunavaju od isplate pojedinog anuiteta, dakle od početka otplate kredita. Tako postavljeni tužbeni zahtjev pretpostavlja da bi tuženik bio nepošten stjecatelj u smislu čl. 1115. ZOO. Međutim tuženik nije nepošten, niti tužitelj izlaže razloge o toj odlučnoj činjenici. Nadalje, tuženik je naveo da je ispravno tumačenje odredbi članka 81. st. 1. ZZP/03, primjenom gramatičke metode, a i usklađenim tumačenjem u duhu Europskog prava nužno podrazumijeva da se test poštenja sastoji od dva dijela koja moraju kumulativno biti zadovoljena da bi se neka ugovorna odredba proglasila nepoštenom. Prvi test sastoji se od procjene da li određena ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Drugi test, koji logički slijedi tek ako je prvi pozitivan, sastoji se od utvrđenja da li takva ugovora odredba uzrokuje znatnu neravnotežu „suprotno načelu savjesnosti i poštenja“ (koje mora biti shvaćeno u smislu „uvjeta dobre vjere“ iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ koji se nužno ne poklapa u cijelosti sa sadržajem načela savjesnosti i poštenja iz čl. 4. Zakona o obveznim

odnosima). Tek ako su oba pod-testa testa poštenja zadovoljena, određena ugovorna odredba se može utvrditi nepoštenom i stoga ništetnom. Nakon toga, kao drugi dio testa poštenja, sud bi bio dužan utvrditi da li je takva znatna neravnoteža protivna uvjetima dobre vjere na način da procijeni je li trgovac, postupajući pravično s potrošačem, mogao razumno pretpostaviti da bi potrošač bio pristao na takvu odredbu u pojedinačnim pregovorima oko ugovora (tzv. test potencijalnog ugovora). Tuženik u cijelosti osporava visinu tužbenog zahtjeva, te se protivi provođenju financijsko knjigovodstvenog vještačenja na okolnost utvrđenja visine, budući je Ugovor o kreditu konvertiran te su sve uplate na temelju glavnice i redovne kamate po CHF Ugovoru o kreditu iskorištene za namirenje EUR kredita sukladno Aneksu kojim je izvršena konverzija kredita.

2.1. Tijekom postupka tuženik je prigovarao metodi kojom je izvršen izračun razlike kao i samom provedenom izračunu. Nadalje, tuženik prigovara samom izračunu jer je vještak prilikom izračuna uzeo u obzir i dan 30. rujna 2015. što nije ispravno jer je dan 30. rujna 2015. uključen u konverziju. Nakon što je tužiteljica uredila tužbeni zahtjev nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tuženik se protivio preinaci (povećanju) tužbenog zahtjeva te je istaknuo prigovor zastare za preinačeni tužbeni zahtjev (u podnesku od 15. travnja 2026.)

2.2. Tijekom postupka tuženik je odustao od izvođenja dokaza saslušanjem svjedokinje Marije Unukić (u podnesku od 27. svibnja 2026.), te je odustao od saslušanja javnog bilježnika Tatjane Kovačev (u podnesku od 11. travnja 2025.).

3. Radi utvrđenja spornih činjenica sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u cjelokupan spis i svu priliježeću dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (list spisa 6-16), zapisnik o pljenidbenom popisu pokretnina sastavljen na licu mjesta u Osijeku, Europska avenija 4 od 31.5.2006. (list spisa 17), Obavijest od 31.5.2006. (list spisa 18), dopis odvj. tužiteljice sa zahtjevom za dostavom dokumentacije po predmetnom Ugovoru o kreditu upućen tuženici (list spisa 20), Mjere za ublažavanje položaja korisnika stambenih kredita (list spisa 59), Izjava Ive Krhlanko Cvetko (list spisa 60-64), Aneks uz Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (list spisa 68-73 i 85-88), Izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u švicarskom franku (list spisa 74-76), Simulirani otplatni plan (list spisa 77-81), Popis uplata za namirenje obveze po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita od 30.9.2015. (list spisa 82-84), Prihvaćanje izračuna konverzije (list spisa 89), Bitne informacije o konverziji kredita vezanih uz švicarski franak (list spisa 90-91), Otplatne planove (list spisa99-107), Obavijesti o promjeni kamatnih stopa (list spisa 108-109), Preglede prometa za klijenta (list spisa 110-126), Specifikacije uplata (list spisa 127-132), Popis uplata do 30.9.2015. (list spisa 133-135), Nalaz i mišljenje vještaka (list spisa 150-167), očitovanje vještaka (list spisa 192-194), očitovanje vještaka (list spisa 195-197), te je saslušao vještaka i tužiteljicu.

3.1. Sud nije proveo dokaz saslušanjem svjedokinje Marije Unukić i Javne bilježnice Tatjane Kovačev iz razloga što je odustao od dokaznih prijedloga saslušanja istih.

4. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice protiv tuženika radi utvrđenja ništetnim odredbi ugovora o kreditu, te isplati pretplaćenog iznosa, a koji iznos je isplatila tužiteljica tuženiku temeljem ništetnih odredbi ugovora o kreditu.

6. Među parničnim strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva, je li potraživanje tužiteljice u zastari. Sporan je i pravni interes tužiteljice, odnosno ima li pravni interes za vođenjem ovog postupka, s obzirom da je kredit konvertiran sa valute CHF na valutu EUR-o, kao i jesu li potraživanja tužiteljice u zastari.

7. Među parničnim strankama nije sporno da je tužiteljica s tuženikom sklopila dana 31. svibnja 2006. Ugovor o kreditu sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine. Isto tako nije sporno da je kredit konvertiran iz valute CHF u valutu EUR-o Aneksom uz Ugovor dana 16.6.2016. Nadalje, nije sporno da je je namjena sredstava kredita bila kupnje stambenog objekta uz ulaganja u investicijski fond u iznosu od 120.000,00 CHF-a odnosno u protuvrijednosti od HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate. Nadalje, nije sporno da se tužiteljica obvezala tuženiku platiti kamatu u visini kamatne stope koja je vezana za tromjesečni LIBOR CHF da dodatkom marže od 1,5% dekurzivno godišnje. Kamate se obračunavaju i plaćaju mjesečno sve u skladu sa stavkom II. Kamatna stopa vezana je za tromjesečni LIBOR CHF, te će se u skladu s tim usklađivati odnosno mijenjati. Nadalje, nije sporno da su tužiteljica i tuženik dodatkom ugovora o kreditu utvrdili da je tužiteljici na dan 30. rujna 2015. preostala neotplaćena glavnica iznosila 76.903,35 EUR-a, te da iznos pretplate iznosi 0,00 kn, a te da je utvrđen manjak u iznosu od 6.675,63 EUR-a.

7.1. Navedene nesporne činjenice proizlaze iz predmetnog Ugovora o kreditu i Dodatka Ugovora o kreditu.

8. Nadalje, potrebno je reći da je tuženik tijekom postupka dostavio Izjavu Ive Krhkalo Cvetko ((list spisa 60-64), koje u bitnome proizlazi da u razdoblju od 2004. do 2008., kao i danas, bila zaposlena kod tuženika, te da nisu mogli predvidjeti rast tečaja CHF u odnosu na kunu u razdoblju nakon 2009., te da je u navedenom razdoblju tuženik imao u ponudi kredite i u CHF-u i u EUR-u, kao i da je u navedenom razdoblju educirala zaposlenike koji su neposredno sudjelovali kod pregovaranja i sklapanja ugovora o kreditu s CHF valutnom klauzulom i to na način da im je objašnjavala način funkcioniranja valutne klauzule, kao i rizike.

8.1. Izjava Ive Krhkalo Cvetko nije odlučna za ovu pravnu stvar, jer Iva Krhkalo Cvetno nema neposrednih saznanja u vezi pregovaranja s tužiteljicom u vezi sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a nema niti saznanja o obaviještenosti i informiranosti tužiteljice o spornim odredbama ugovora o kreditu i što one znače.

9. Nadalje, u vezi tužiteljicinog pravnog interesa za podnošenje predmetne tužbe, potrebno je reći da iako je tužiteljica sklopila Dodatak ugovora o kreditu ista nije izgubila pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne radi ostvarenja prava koja ima (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.).

10. Suprotno tuženicinikovim navodima tijekom postupka, pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kojom je utvrđena

ništetnost i nepoštenost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, obvezuje stranke u ovom postupku.

10.1. Naime, u konkretnom slučaju sud je vezan utvrđenjima iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. te odlukom br. Revt-575/16 od 03.10.2017. kao i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019., a kojima je, među ostalim, utvrđeno:

- da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženice o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženica postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 dalje u tekstu ZZP/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7.kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09. u nastavku: ZZP/07), kao i člancima 96. i 97. ZZP-a, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 155/23., u nastavku: ZOO),

- da je tuženik u razdoblju 01. siječnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio protivno odredbama tada važećeg ZZP/03, u razdoblju do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg ZZP/07 i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama ZOO-a.

11. Neosnovan je prigovor tuženika da pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj Pž-7129/13 i Pž-6632/17 kojima je utvrđena ništetnost i nepoštenost ugovornih

odredbi o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi, ne obvezuje stranke u ovom postupku jer da te eventualno ništetne odredbe više ne postoje budući da su sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu zamijenjene novim. Naime, konverzijom kredita nije prestao važiti osnovni Ugovor o kreditu kojeg su stranke sklopile, a tek utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi osnovnog Ugovora o kreditu za tužiteljice kao potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju.

12. Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1 ZZP/14, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106 st. 1. toga Zakona, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika kako je to propisano odredbom čl. 118. ZZP/14, a o čemu se radi u ovom konkretnom slučaju.

12.1. Naime, odredbom čl. 502. c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a) da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pritom valja reći i da pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP-a treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, što potvrđuje i činjenica da je zakonodavac posljednjim izmjenama i dopunama ZPP-a ("Narodne novine" br. 70/19.) intervenirao u sadržaj članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Dakle, pravna utvrđenja iz presude povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača mogu se primijeniti u svim parnicama koje potrošači individualno pokreću protiv trgovca radi ostvarenja svojih prava koja su im povrijeđena na način kako je to utvrđeno u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, dakle ne samo u postupcima naknade štete nego i u svim parnicama u kojima se zahtjev za isplatu temelji na utvrđenju ništetnosti pojedine odredbe (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015.).

12.2 Potrebno je reći da je teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nema svojstvo potrošača na tuženiku (Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci poslovni broj Rev-18/2018-2 od 26.4.2020. jasno naveo kako je teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nije potrošač upravo na banci, a ne na tužitelju).

12.3. Nadalje, s obzirom na nespornu činjenicu da je predmetnim ugovorom o kreditu između stranaka, koji je sklopljen u razdoblju na koje se odnosi presuda Trgovačkog suda u Zagrebu iz postupka zaštite kolektivnih interesa i prava, i to odredbom članka 2. tog ugovora ugovorena kamatna stopa koja je promjenjiva u skladu s odlukom banke, dakle u skladu s jednostranom odlukom tužene, a upravo je takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, te ugovorena odredba kojom je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, te je i takvu ugovornu odredbu citiranom pravomoćnom presudom Trgovački sud u Zagrebu utvrdio nepoštenom te stoga ništetnom, prema utvrđenju ovog suda sukladno citiranim odredbama članka 138.a ZZP/07, članka 118. ZZP/14 i članka 502.c ZPP tim pravnim utvrđenjima vezan je u ovom postupku.

12.4. Isto tako, u postupku kolektivne zaštite povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača utvrđeno da su odredbe kojima je ugovorena promjena kamatne stope jednostranom odlukom banke, kao i odredba o valutnoj klauzuli, bile nejasne, nerazumljive i teško uočljive i da su uzrokovale neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, suprotno savjesnosti i poštenju.

13. Prema stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske iz odluke broj U-III4372/2021 od 30. lipnja 2022., u postupcima koje potrošač pokrene individualnom tužbom protiv banke, tuženik ima pravo dokazivati da odredbe kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno valuta u CHF nisu nepoštene jer su stranke o njima pojedinačno pregovarale.

13.1. Odredbom članka 81. st.1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03. – dalje u tekstu: ZZP/03) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (st.2.). Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca (st 3.). Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (st.4.). Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao.

14. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužiteljicu na predložene okolnosti, odnosno jesu li tužiteljica i tuženik pojedinačno pregovarali, te je li tužiteljica obaviještena i jesu li joj pojašnjene sporne odredbe ugovora o kreditu, odnosno odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, te je li joj objašnjeno značenje istih.

15. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je 2006. namjeravala kupiti stan te joj je trebao kredit. U vrijeme kada je podignula kredit u CHF-u, bila je djelatnica banke zaposlena kod tuženika koji se tada zvao Slavonska banka d.d. Ugovori o kreditima u CHF bili su novina, u početku su nuđeni djelatnicima banke. Sklopila je ugovor o kreditu u kojemu je bila jedna komponenta da u početku ne otplaćuje glavnicu nego da sredstva koja otplaćuje uplaćuju u investicijski fond. Radila je u banci sa pravnim osobama te su nudili kredite u CHF-u i pravnim osobama, a nije imala nikakvih saznanja da bi ugovor u CHF mogao biti rizičan kredit. U to vrijeme je CHF bio stabilna valuta, a ona je bila na nižim radnim mjestima u banci te nije imala saznanja o makroekonomskim prognozama u vezi CHF-a. Predmetni kredit nudio joj je djelatnik banke, djelatnik iz navedenog investicijskog fonda, te joj prilikom sklapanja kredita nisu objašnjene odredbe kredita, već isključivo način funkcioniranja kredita koji je do tada bio novina i to u dijelu da ona kao korisnik kredita upravlja dijelom uplata kroz investicijski fond te da joj se ne uvjetuje tijek oplate kredita, rata se redovno otplaćivala. Zna što znači valutna klauzula, ali nije znala niti sam mogla predvidjeti da će se dogoditi sve što je slijedilo da je nastupila kriza koja je dovela do naglog rasta CHF, nije ni znala da

korisnici kredita u CHF-u nisu bili ničim zaštićeni niti je li reguliran od strane države. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice koje bi mogle nastati ugovaranjem kredita u valuti CHF. Nije mogla pregovarati. Početna rata joj je bila oko 2.000,00 kn i narasla je za otprilike 30%, a narasla joj je glavnica sa otprilike 500.000,00 kn te mi je ista 2012. godine uz redovne otplate iznosila 800.000,00 kn. Da je znala da bi joj rata kredita, odnosno glavnica mogla toliko narasti, ne bih sklopila taj ugovor o kreditu. Sredstva kredita bila su namijenjena za kupnju stana u kojemu još uvijek stanuje. Nije imala niti pravnu osobu, obrt niti OPG u svom vlasništvu. Nije davala taj stan u zakup niti najam. 2015. konvertirala je kredit i izračun konverzije je sačinila banka i konverzijom se kredit vratio na početne postavke, a iznosi koje je uplaćivala u fond mogla je iskoristiti za umanjenje glavnice. Više ne radi kod tuženika. Kada kaže da se kredit vratio na početne postavke u smislu glavnice, tada pod tim misli da je nakon konverzije glavnica kredita iznosila 500.000,00 kn. Kada je podigla kredit glavnica je iznosila 500.000,00 kn, nakon što je prošlo 9 godina otplate glavnica sa 800.000,00 kn vraćena 500.000,00 kn, odnosno iznosila je 76.000,00 EUR-a. Kada je radila u banci nudila je te kredite drugim korisnicima, te je ona kao djelatnica banke, ali zaposlena u odjelu za financiranje pravnih osoba, nudila takve kredite pravnim osobama jer je CHF bio stabilna valuta i bio je novina. I prije sklapanja predmetnog kredita imala je saznanja o drugim kreditima, ali joj se kod ovog kredita svidio proizvod, bez obzira na valutu, a pri tome misli o uplatama rata u investicijski fond. U to vrijeme se nisu nudili krediti u kunama, nego sam u EUR-ima i CHF-u, a ovaj korektan kredit nudio se samo u CHF-u. Prije potpisivanja ugovora o kreditu pročitala je ugovor i sve klauzule su bile standardne i njoj poznate, a nitko nije govorio o predviđanjima. Znala je da postoji mogućnost promijene tečaja i kamate, odnosno da će iste rasti, ali njezina dotadašnja praksa nije bila takva, nije pokazivala da će ugovor u CHF toliko rasti. Zaprimila je izračun konverzije i proučila ga je. Dobrovoljno je zaprimila izračun konverzije, i proučila ga je, dobrovoljno je prihvatila konverziju. Tijekom zaposlenja u banci bila je upoznata sa promjenjivom kamatnom stopom i valutom.

15.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim jer je uvjerljiv, te je tužiteljica jasno i logično iskazivala o odlučnim činjenicama.

16. S obzirom na iskaz tužiteljice, prema ocjeni ovoga suda tuženik nije dokazao da su ugovorne strane Ugovora o kreditu pojedinačno pregovarale o valuti kredita (i promjenjivoj kamatnoj stopi). Naime, iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetna vrsta kredita koji je tužiteljica sklopila mogao biti sklopljen jedino s valutnom klauzulom u CHF-u. Nadalje, iz iskaza tužiteljice proizlazi da nije pregovarala s tuženikom u vezi spornih odredbi Ugovora o kreditu, te da joj djelatnik banke nije objašnjavao što znači ugovaranje predmetne valutna klauzula u konkretnom slučaju (i promjenjive kamatne stope), niti se uvjerio je li razumjela navedene odredbe u smislu da zbog valute – CHF, anuitet može narasti koliko je narastao, a s obzirom da je predmetni kredit bio novina na tržištu. Nadalje, ovaj sud smatra potrebnim navesti da tužiteljica iako je bila zaposlenica tuženika koja je poslovnim subjektima-pravnim osobama nudila iste kredite, nije morala znati da postoji rizik ugovaranja valutne klauzule CHF-a, jer ju je o postojanju navedenog rizika trebao obavijestiti tuženik. Pri tome treba reći da prema stavu ovoga suda sam izbor valute iz zahtjeva za kredit nikako ne predstavlja pojedinačno pregovaranje. Potrebno je još jednom naglasiti da teret dokazivanja na tuženiku da je potrošač odnosno tužiteljica bila u predugovornoj fazi sklapanja ugovora

obaviještena o rizicima fluktuacije tečaja švicarskog franka, kao i da su ugovorne strane pregovarale o valuti kredita.

16.1. Nadalje, iz iskaza tužiteljice proizlazi da ima status potrošača jer je ugovor o kreditu sklopila radi kupnje nekretnine za stanovanje. Slijedom navedenog, a budući da tuženik, na kojem je kao kreditoru teret dokazivanja činjenice da tužiteljica nema svojstvo potrošača i da se radi o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, nije niti dokazao, a niti je učinio vjerojatnim da bi namjena kredita bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužiteljice u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužiteljica bila potrošač (pravni stav zauzet u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 18/2018 od 26 svibnja 2020.).

17. Dakle, slijedom svega navedenoga, iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tuženik informirao tužitelja o specifičnim rizicima koje nosi valuta CHF, a to su rizik "valute utočišta" (siguran za tuženika kao ulagača, jer nema rizika bitnog smanjenja njegove vrijednosti, a rizičan je za potrošača, jer postoji mogućnost povećanja njegove vrijednosti), kao i rizik zbog činjenice da HNB ne provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti CHF, dok provodi politiku stabilnog tečaja kune prema valuti EUR.

17.1. Stoga, a budući da je Ugovor o kreditu sklopljen 31. svibnja 2006. dakle u razdoblju obuhvaćenom naprijed navedenim presudama s ugovorenom valutom uz koju je vezana glavnica CHF i ugovorenom redovnom kamatnom stopom promjenjivom u skladu s Odlukom o kamatama i naknadama tuženika, to se tužiteljica na spomenute odluke i pozvala, a tuženik, s druge strane, nije iznosio, pa time ni dokazivao, nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti na predmetni Ugovor o kreditu nisu primjenjive naprijed navedene odluke (tako VSRH u Rev 18/2018-2 od 26.5.2020.).

18. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači, korisnici kredita, nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik, kao profesionalac i banka, nije dala tužiteljici, kao korisniku kredita, sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile ni jasne ni lako razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama (čl. 81. do 88. ZZP/03).

18.1. Budući da se nije pojedinačno pregovaralo odnosno da su odredbe ugovora o kreditu bile unaprijed formulirane od strane tuženika i da tužiteljica nije imala utjecaja na njihov sadržaj, navedeno je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, pa je stoga ovaj sud utvrdio da su sukladno čl. 81. st. 1. ZZP-a nepoštene, te sukladno čl. čl. 87. st. 1. ZZP-a ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak,. Navedena valutna klauzula sadržana je u čl. 3. predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: " na kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od … CHF-a…" te u dijelu koji glasi: "…u kunskoj protuvrijednosti prema

srednjem tečaju za devize Hrvatske narodne banke važećem na dan uplate." Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod toč. I. izreke presude.

19. Ovaj sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem je tužiteljica zahtijevala da se utvrdi ništetnim čl. 2. Ugovora o kreditu u dijelu koji glasi:" .. odobrava se stambeni kredit uz ulaganje u investicijski fond u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 120.000,00 CHF (slovima:stodvadesttisuća švicarskih franaka) prema srednjem tečaju za devize Hrvatske narodne banke važeće na dan korištenja kredita, u svrhu kupnje stana". Naime, u navedenoj odredbi nije sadržana valutna klauzula u smislu ništetne odredbe, a niti obveza tužiteljice, a ne postoje drugi razlozi ništetnosti tih odredbi, a tužiteljica niti ne tvrdi, niti se mogu kao takvi izvesti po službenoj dužnosti. Slijedom navedenoga odlučeno je kao pod toč. III. izreke.

20. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo financijsko vještačenje po sudskoj vještakinji Dubravki Herceg, dipl. ing. oecc. iz kojeg proizlazi:

- da je tužiteljica tijekom otplate kredita radi ugovorene valutne klauzule u iznosu od 16.868,48 kn/2.238,83 EUR-a,
- da zatezne kamate na preplaćene iznose do 30. rujna 2015. iznose ukupno 738,15 EUR-a,
- razlika u novoj nedospjeloj glavnici iznosi 3.828,41 EUR-a,
- da je u konverziji utvrđeno da postoji manje uplaćen izmos u odnosu na obvezu na dan konverzije i isti da iznosi -6.675,63 EUR-a,
- da je konverzija provedena sukladno ZID ZPK,
- negativne razlike tečaja iznose -205,45 EUR-a.

20.1. Iz očitovanja vještaka od 8. svibnja 2026. (list spisa 192-194 i 195-196) proizlazi da je Nalaz i mišljenje u ovom predmetu izrađen sukladno postavljenim zadacima po rješenju suda za provođenje ovog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja. Plaćen mjesečni anuitet u kunama (stupac 6) izračunat je množenjem svako mjesečnog uplaćenog iznosa anuiteta u CHF-u (stupac 4) sa srednjim tečajem HNB-a na dan uplate anuiteta (stupac 3). Dan isplate predmetnog kredita bio je 06. lipnja 2006., a srednji tečaja HNB-a tog dana iznosio je 4,647614 kuna za 1 CHF. Početni iznos anuiteta izračunat je množenjem svako mjesečnog uplaćenog iznosa anuiteta u CHF-u sa tečajem na dan isplate predmetnog kredita. Ukupna tečajna razlika po osnovi CHF valutne klauzule iznosi 2.033,38 EUR-a (stupac 13. tablice broj 1), a tako utvrđena razlika se sastoji od preplaćenih i manje plaćenih tečajnih razlika, a računata je od 01. kolovoza 2026. do 01. rujna 2015. godine. Ukupna Negativna tečajna razlika bila je u razdoblju od 01 kolovoza 2006. godine do 01. prosinca 2008. godine i iznosi -205,45 EUR-a, tj. kad je tužiteljica plaćala po tečaju CHF nižem od tečaja CHF po kojem je isplaćen kredit (stupac br. 14. tablice br. 1.). Preplaćeno je tečajnih razlika u iznosu od odnosno 2.238,83 EUR-a (stupac 15. tablice br. 1) u razdoblju od 01. prosinca 2008. godine do 30. rujna 2015., anuiteti u kojima je srednji tečaj HNB-a za CHF na dan plaćanja bio viši od srednjeg tečaja HNB-a za CHF na dan isplate kredita. Iz tablice je vidljivo da je izračun rađen sa zadnjim datumom 01. rujan 2015. kad je i bila zadnja uplata anuiteta prije izračuna konverzije kredita. Iznos zateznih kamata izračunat je od datuma uplate pojedinog anuiteta do 30. rujna 2015. datuma konverzije i iznosi 738,15 EUR-a. Razlika u preostaloj nedospjeloj glavnici iznosi 3.828,41 EUR-a izračunata je sukladno dokumentaciji Banke. Po izračunu konverzije kredita koji je bio u kunama s valutnom klauzulom u CHF-u konvertiran u kredit denominiran u

kunama s valutnom klauzulom u EUR, ukupna obveza po kreditu u valuti EUR iznosi 24.935,21 EUR-a. Uplaćeni iznosi po osnovi anuiteta kredita u CHF-u kunama preračunati po tečaju Banke u EUR iznose ukupno 18.259,58 EUR-a. Manje je ukupno uplaćeno po izračunu konverzije po EUR-o kreditu iznos od 6.675,63 EUR-a (tablica str. 75 spisa). U iskazu održanom na ročištu vještakinja je rekla da ostaje u cijelosti kod svog Nalaza i mišljenja od 22. siječnja 2026. kojega je izradila po zadatku suda i na temelju dokumentacije koja se nalazi u spisu. Prilikom izračuna je uzela je u obzir sve izvršene uplate od strane tužiteljice po kreditu u valuti CHF. Navedeni iznosi uračunati su u pretplatu na način da je uplata koja je izvršena u kunama preračunata po tečaju EUR-a na dan uplate. Pri izračunu uzela je u obzir i negativne razlike koji se nalaze u tablici br. 1 Nalaza na str., 7 je prikazan zbir negativnih tečajnih razlika koji iznosi 205,45 EUR-a. Tužiteljica nije obeštećena konverzijom jer je utvrđen manjak na dan konverzije u iznosu od 6.675,63 EUR-a.

20.2. Nalaz i mišljenje vještakinje sud je ocijenio vjerodostojnim jer je sačinjen u skladu s pravilima struke, detaljan je i jasan, bez proturječnosti, te je ista jasno i uvjerljivo odgovorila i očitovala se na primjedbe tuženika.

21. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva tužiteljice potrebno je reći da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. odgovarajući na pitanje koje je sporno i u ovom postupku, zauzeo pravo shvaćanje koje glasi: "Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.".

21.1. Imajući na umu sve navedeno, a osobito polazeći od pravnog shvaćanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u naprijed citiranoj odluci broj Rev 457/2025-21 od 27. svibnja 2026., i prema stavu ovoga suda, tužiteljica nema pravo na isplatu preplaćenih anuiteta s osnove (promjenjive kamatne stope) i valutne klauzule, odnosno nema pravo na isplatu iznosa od 2.238,83 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2015. do isplate, a koji iznos je tužiteljica potraživala s osnove pretplate učinjene na temelju ništetne odredbe o valutnoj klauzuli. Naime, ZID ZPK/15 je u člancima 19.d i 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila sklapanju Aneksa, pa je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja proučiti njegove odredbe i odlučiti hoće li pristati na konverziju. Sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 stranke su iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, čime je prestala obveza tuženika na povrat više plaćenih iznosa anuiteta, jer primjena ZID ZPK/15 derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti, kao i pravo na zatezne kamate koje na preplaćene iznose anuiteta teku nakon konverzije, tj. od 1. listopada 2015. do isplate. Dakle, iako je svrha donošenja ZID ZPK/15 konverzija, tako izvršena konverzija prema odredbama ZIDZPK je imala za posljedicu prestanak obveze tuženika kao kreditora (trgovca) prema tužiteljici kao korisniku

kredita (potrošaču) na postupanje prema ništetnoj ugovornoj odredbi o (načinu promjene ugovorne kamatne stope) valutnoj klauzuli iz konvertiranog (izvornog) kredita, jer su te odredbe zamijenjene novim odredbama koje nemaju obilježja nepoštenosti, a time posljedično niti ništetnosti, pa potrošač sklapanjem takvog dodatka sukladno ZID ZPK/15 nema pravo na isplate radi ništetnosti predmetnih ugovornih odredbi, kako na ime pretplaćenih iznosa zbog ništetne odredbe o valutnoj klauzuli (i promjenjivoj kamatnoj stopi).

21.2. Nasuprot tome, tužiteljica ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na preplaćene iznose anuiteta s osnove ništetne odredbe o valutnoj klauzuli teku od plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije 30. rujna 2015. koje je vještakinja izračunala u iznosu 738,15 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 18. ožujka 2026. pa do isplate. Ovo stoga što je tijekom postupka utvrđeno da je predmetna konverzija provedena sukladno odredbama ZIDZPK/15 i što je utvrđeno da je tuženik sastavljač osnovnog Ugovora o kreditu koji sadržava nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli (i jednostrano promjenjivoj kamatnoj stopi) temeljem kojih je tužiteljica preplatila anuitete kredita. Iz svega toga nadalje proizlazi da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu članka 1115. ZOO-a mora platiti i zatezne kamate tekuće od dana stjecanja, po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a što konkretno znači od dana plaćanja svakog anuiteta do dana konverzije, a kako je to vještak izračunao u nalazu i mišljenju. Budući da sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetog u odluci broj Rev 457/2025-21 od 27. svibnja 2026., potrošači imaju pravo na zatezne kamate u punom iznosu, bez uračunavanja preplate priznate u konverziji, tužiteljici su zatezne kamate dosuđene u punom iznosu. S obzirom da su tužiteljici u konačnici dosuđene samo zatezne kamate na preplaćene iznose tečaja, i to u apsolutnom iznosu, na taj joj iznos pripada daljnja procesna kamata sukladno čl. 31. st.1. ZOO-a i to od dana podnošenja takvog zahtjeva sudu (18. ožujka 2026.), te je odlučeno kao pod toč. II. izreke.

21.3. Dakle, tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na isplatu iznosa od 2.238,83 EUR-a sa zateznim kamatama a koje tužiteljica potražuje po osnovi pretplaćenih iznosa po ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli odbijen kao neosnovan (toč. IV. izreke), a odbijen je kao neosnovan i tužbeni zahtjev u dijelu u kojemu je tužiteljica potraživala zatezne kamate na iznos od 738,15 EUR-a tekuće od 13. lipnja 2023. pa do 17. ožujka 2026. (toč. V. izreke).

22. Nadalje, neosnovan je prigovor zastare jer prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju, već u postupku kolektivne zaštite potrošača, zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite. Sudska odluka u kolektivnom sporu pravomoćna je 13. lipnja 2014. (glede ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: Pž-7129/2013 od 13. lipnja 2014.), odnosno 14. lipnja 2018. (glede ništetnosti odredbi o valutnoj klauzulu; presuda Visokog trgovačkog suda u Zagrebu

poslovni broj Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.), pa do podnošenja tužbe u ovom postupku 13. lipnja 2023. nije protekao zastarni rok iz čl. 225. ZOO-a od pet godina, a u kojem roku zastarijeva tražbina.

23. U vezi tuženikovog protivljenja preinaci tužbenog zahtjeva, a nakon provedenog vještačenja, ovaj sud ističe da uređenje tužbenog zahtjeva koji je neodređeno postavljen u stupnjevitoj tužbi ne predstavlja niti djelomično povlačenje tužbe (u situaciji ako je vrijednost predmeta spora prema uređenom tužbenom zahtjevu manja od vrijednosti predmeta spora označenoj u tužbi), niti preinaku tužbe (u situaciji ako je vrijednost predmeta spora prema uređenom tužbenom zahtjevu veća od vrijednosti predmeta spora koja je bila označena u tužbi), tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revd 3649/2023-2 od 6. veljače 2024.

23.1. Osim toga, ovaj sud smatra potrebnim navesti, da slučaju kada je zahtjev za isplatu po osnovi stjecanja bez osnove zbog ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu sklopljenog sa CHF valutnom klauzulom, nije određen jer glasi na isplatu novčanog iznosa "u neodređenom dijelu" ili je postavljen manifestacijski zahtjev, te kada je tužiteljica uredila tužbu i postavila zahtjev za isplatu točno određenog novčanog iznosa, u takvoj situaciji je nastupila predmnijeva iz čl. 109. st. 3. ZPP-a po kojoj se smatra da je uređena tužba podnesena sudu onog dana kad je prvi put bila podnesena (tako i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-695/2023 od 27. veljače 2024.), pa s obzirom da je tužba podnesena 13. lipnja 2023., nije nastupila zastara. Ovdje se ističe da je činjenična i pravna osnova tužbe i tužbenog zahtjeva ostala nepromijenjena tijekom cijelog postupka.

24. Budući da je tužiteljica djelomično uspjela u parnici, sud joj je dosudio trošak postupka na temelju čl.154. st. 2. ZPP-a. Tužiteljica je s osnovom tužbenog zahtjeva nije uspjela u neznatnom dijelu zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi, dok je s visinom uspjela 25%, pa je stoga sud utvrdio tužiteljicin uspjeh u parnici u iznosu 62,5% (125 podijeljeno s 2), a tuženikov s 37,5%. Nakon što se od postotka tužiteljicinog uspjeha u parnici oduzme postotak tuženikovog uspjeha u parnici, utvrđeno je da je konačan omjer tužiteljicinog uspjeha u parnici 25%.

24.1. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23., u nastavku: Tarifa), trošak sastava podneska od 18. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 EUR-a sukladno Tbr.8. toč.1. Tarife, trošak zastupanja na ročištima 15. travnja 2025., 2. listopada 2025. i 12.listopada 2026. za svako ročište iznos od 200,00 EUR-a sukladno Tbr. 9. toč. 1. Tarife, što sveukupno iznosi 1.000,00 EUR-a uvećano za 25% PDV-a iznosi 1.250,00 EUR-a. S obzirom na to da je prednje navedeni omjer tužiteljice u sporu od 25%, tužiteljici pripada naknada troška postupka u iznosu od 312,50 EUR-a. Navedenom trošku pridodan je trošak predujma za vještačenje u iznosu od 500,00 EUR-a pa tužiteljici pripada naknada troška postupka u iznosu od 812,50 EUR-a sa zateznim kamatama tekućim od 17. studenog 2026. pa do isplate. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci pod toč. VI. izreke.

24.2. Tužiteljici nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu jer iste nije niti platila.

25. Nadalje, s obzirom na omjer uspjeha stranaka u sporu, a kako je to već obrazloženo u ovoj odluci, tuženiku nepripada naknada troška postupka, te je tuženik odbijen sa zahtjevom za naknadu troška postupka, pa je odlučeno kao pod toč. VII. izreke.

Osijek, 17. studenog 2026.

Sutkinja
Helena Topić Vuković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DOSTAVITI:
1. Pun. tužiteljice
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30890-4400c**

Kontrolni broj: **021b1-beac3-e9ecc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.